

02 — Augustin u fabrici čudesa

Lepo mi govori čale da se manem čorava posla u laboratoriji, da se družim u gospodskim salonima i da nešto povalim, makar mi platio jednu od onih. Kaže vreme je, uskoro punim četrdeset.

Mene bi tad sram obuzeo, znate, jednom je platio neku a ja sam se sav spetljao, nisam znao kako treba a ona se cerekala. Kudio me moj čale i psovao, spominjao bačeni zlatnik i sunce nebesko a ja se zainatio da nešto učinim po pitanju pohote na račun nauke. Ne može pošten trudbenik spoznaje da se posveti izazovu od silnih žena koje bi da se uhvate čoveka kao pijavica.

Kada sam mu prezentovao inovaciju koju sam izmislio da ga odobrovoljim zaboravio je na zlatnik i sunce nebesko. Znate, tada sam napravio, kako je rekao, magiju. Čaletov dampfer sa kojim je prevezio merkantima robu sve do Skandije i kraja sveta, spaljivao je mnogo drva pa je morao usput da pristane i kupi cepanice a ja sam lepo napravio deblo koje gori a ne izgori, barem ne prvu godinu. Kada je čale sav zadovoljan isplovio dovršio sam tajni izum, spakovao ga u kartonsku kutiju i zaputio se u Goldstinovu fabriku čudesa.

Sada, dok sedim ispred ove nadobudne kokoške, sve te misli o ženama i neuspehu kod one fratlje mi se vrzmaju po glavi. Gleda me preko zlatnih cvikera kao zmija sa Orhamove stene a ja sam se skupio u stolici toliko da me čovek mogao spakovati u bisage.

— Dakle, Gospodin Augustin, alhemičar!

Preporučujem se i privlačim kutiju pod bradu. — Recite mi nešto o vašem izumu!

Ne znam da li mi se ruga ili je zaista zanima šta to grčevito ste-

žem šakama. Gledam kroz prozor vazdušni brod sa Goldstinovom zastavom kako se sprema poleteti za Ruslandiju.

— Izum od izuzetne važnosti za poštovanu ekselenciju, madam. Biće vrlo zadovoljan!

Ne skida pogled sa mog lica a mene nelagoda hvata. Gledam u njena kolena ispod stola. Mogu se zakleti da su do malopre bila stisnuta! Talasi vreline mi zasipaju lice!

— Kažete, od izuzetne važnosti. Na šta tačno mislite, čoveče?

Vrpoljim se, brišem nos i kupujem vreme. Mozak mi radi nepojmljivom silinom, imam osećaj da će mi iskočiti oči. Zaključujem da nije mudro da zborim o svojoj tvorevini.

— Madam, umoljavam ljubazno za hitnu audijenciju. Stvar je urgentne prirode, budućnost sve magije, nauke i alhemije zavisi od toga!

— Ekselencija se sprema na važan put, ne mogu bez valjanog razloga da prekidam pripreme. Kažite mi o čemu se radi, možda nešto mogu da učinim.

Skida naočare i kači ih na košulju, slutim namerno, da bi se produbio izrez i pogledu stavio na raspolaganje deo pozamašnog poprsja.

I kako poštteni naučnici da se usredsrede na spoznaju pred ovakvim prizorom koji bestidnu ponudu nosi? Setim se bivših kolega, vrtnih alhemika i Štajnovih sledbenika nauke koji su se predali zovu i prevarili svoju istinsku ljubav, spoznaju. Umesto da skidaju velove tajni sa prirode, oni skidaju grudnjake sa supruga kada deca zaspu.

Rešen da stanem tome na put, gutam knedlu, ustajem i odlučnim glasom deklamujem:

— Madam, ne traćite Goldstinovo i moje vreme, ne stajte spoznajati na putu!

Tiho cedi pretnju kroz zube i pruža ruku ka uzici. Nova knedla mi se nastanjuje u grlu.

— Ko vam je rekao da ustanete? Recite o čemu se radi ili zovem obezbeđenje! Dakle?

Ponovo svrdla svoj strašni pogled kroz svoju svest, parališe je. Oblizujem usne i na jedvite jade sabiram rastrgani um.

Rešenje nazirem kao belu iskru koja mi skakuće po rubu mozga a koju nikako da dosegнем. Poslednjim naporom volje je grabim, ideja mi se rasprostire.

Demonstriraću joj svoj izum. Posle toga, ništa neće biti kao pre!

— Kažete, ako vam objasnim o čemu se radi, najavićete me?

— Ako budem smatrala da izum vredi.

— Onda, neka bude tako. Izvršiću demonstraciju!

— Izvolite.

Otvaram kutiju, vadim tronožac i rasklapam ga ispred prozora. Ona me sa zanimanjem posmatra.

— A da mi nešto kažete o vašem aparatu?

Dok nameštam crnu kutiju na tronožac, odgovaram:

— U pitanju je trans-mašina. Znate, mnoge uvažene kolege i sjajni umovi su se odrekli spoznaje i zaključali u mračni podrum braka. Nauka trpi nesagledive posledice zbog toga! Moj izum ih oslobađa ženine destruktivne interferencije na celih 12 časova.

— Ne razumem, šta tačno radi ta vaša mašina?

— Samo trenutak madam, i sagledaćete svu veličinu mog izuma!

Upirem objektiv na crnoj kutiji u kokošku koja se šepuri u dvorištu zgrade. Povlačim ručicu i aparat tiho zazuje.

— Šta ste to uradili?— Čudi se ustajući sa stola.

— Malo strpljenja, milostiva!

Okrećem objektiv u nju i nišanim glavu kroz okular. Osećaj trijumfa me obuzima.

Stiskam dugme.

— E tako kokoško jedna, sad idem na audijenciju a ti snesi koje jaje!

Gledam je kako maše rukama, kao da želi da poleti. U njenim očima nema ništa ljudskog a kokodakanje iz njenog grla me veseli.

Napokon, otvaram velika dvokrilna vrata i stupam u Goldstinovo carstvo. Osećanje bezgraničnog ponosa me prati dok odvažno koračam duž sale i razgledam biste velikih alhemičara, okultista i naučnika koji su zadužili čovečanstvo. Ne sumnjam da će se moje ovekovečenje uskoro pojaviti u toj galeriji velikana. Naposletku, prilazim velikom radnom stolu. Čovek, mnogo mlađi od mene, spušta dva velika kofera i začuđeno me gleda:

— Dobar dan?

— Dobar dan. Augustin, iz esnafa alhemičara!— Pružam vizit kartu.

— Kako ste ušli ovde, šta želite?

— Da vam predstavim svoj novi izum, ekselencijo. U pitanje je trans-mašina koja je u stanju na 12 časova da...

— Samo trenutak, gospodine... zabunili ste se! Gospođa Goldstin će vas saslušati, kad ste već dospeli dovde, uprkos njenoj žurbi šopingovanja po Moskvi. Ja sam njen lični, ovaj, asistent...

Zabezeknut, okrećem se u pravcu odakle sam došao a crne slutnje mi se navlače preko uma... Biće bolje da spakujem svoju skalameriju i pridružim se čaletu na sledećem putovanju!